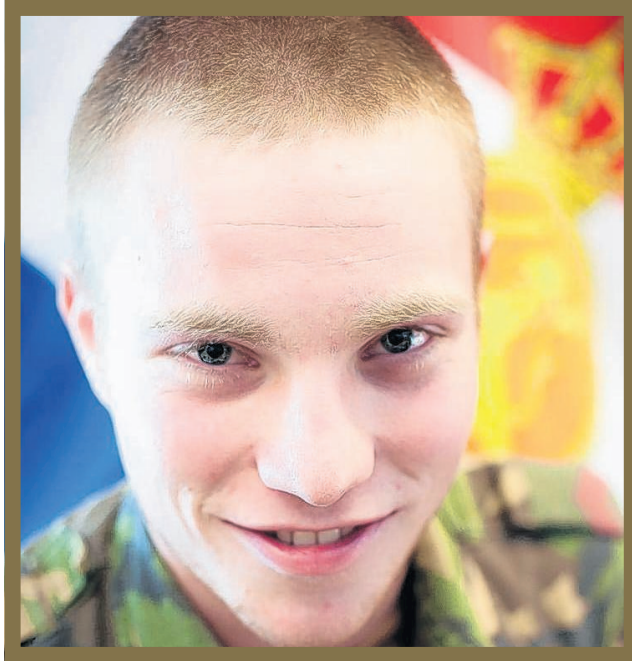

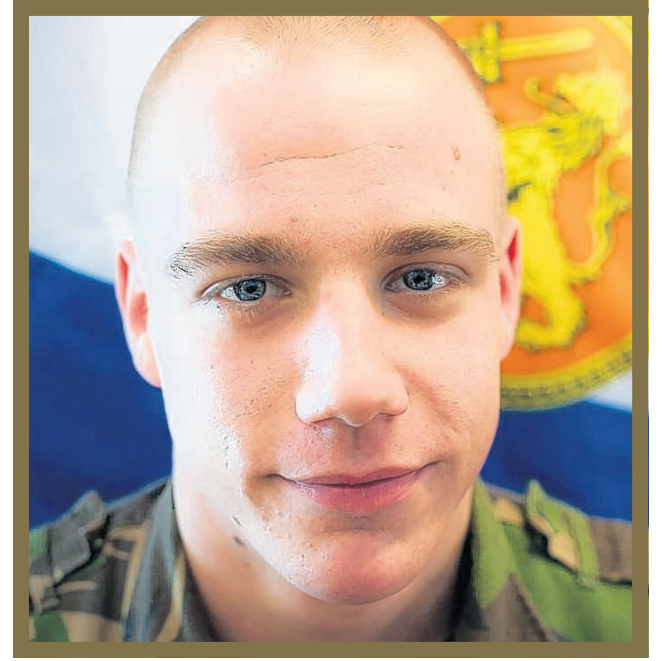
Soldaat 1e klas Marc (19), Goes. Chauffeur Bushmaster. In dienst sinds 2007. Nooit eerder uitgezonden. Standplaats : Deh Rawod.

„Ik denk dat ik door deze missie persoonlijk zal groeien; dat ik volwassener word, meer ga waarderen wat ik hier heb. Nu wil ik de dingen doen waar ik tot treuren toe voor getraind heb, getraind totdat het een automatisme wordt, tot je in de drill valt, zoals wij zeggen. Ken je het boek *Soldaat in Uruzgan*, van Niels Roelen? Dat beschrijft precies hoe het is. 'Op het moment dat ik bijna dood was, voelde ik me het meest levend', schrijft hij. Die intensiteit: oog in oog staan met de Taliban, beschoten worden, een bembom zoeken - onder hoogspanning de dingen doen waar ik voor getraind heb: dat wil ik. Het is misschien slecht, maar ik zou teleurgesteld zijn als ik terugkwam en niet zoiets meegemaakt had.”

Soldaat 1e klas Zico (18) uit Vlissingen. Combat Live Saver. Standplaats: Deh Rawod. In dienst sinds 2008.

„Iedere militair heeft zelfhulp kameradenhulp gehad, de militaire variant van EHBO. Ik kan net iets meer met gewonden. Ik heb foto's gezien van wat explosieven kunnen doen en we hebben tijdens onze training allerlei scenario's doorlopen met lotus-slachtoffers; die zien eruit en gedragen zich precies zoals echte gewonden, met alle emoties die erbij komen kijken. Zo leer je ook met de psychische kant omgaan. Maar met echte gewonden ben ik nog niet in aanraking gekomen. Ik ben heel erg benieuwd wat het met mij zal doen. Momenteel woon ik nog bij mijn ouders. De uitzending betekent dus ook het afscheid van mijn ouderlijk huis. Mijn vriendin steunt me, mijn ouders ook, maar toch twijfelen ze nog.”

Soldaat 1e klas Randy (21) uit Hulst. Chauffeur Bushmaster. Standplaats: Deh Rawod. In dienst sinds: 2007.

„Ik ben niet bang voor de gevaren. Wel voor hoe je misschien terugkomt. Iedereen heeft zijn eigen verhaal. Misschien wordt er wel te veel gepraat. Veel stoere verhalen, over beschoten worden. Daar is niets stoers aan, lijkt mij. Ik ben vooral nieuwsgierig naar die andere wereld. Hoe is het daar nou echt? Hoe is het om daar op te groeien? Ik heb iets met kinderen. Ik zie voor me dat ik op voetpatrouille ga en dan eens hier, dan eens daar een praatje maak, dat ik die kinderen, die van de ene ellende in de ander rollen, aan het lachen maak. Voor mijn moeder komt het nu erg dichtbij. Zitten we te eten, begint ze erover, uit het niets. Of ze sms't: 'het is hier stil'. Mijn vriendin is net aan een studie in Maastricht begonnen. Dat ik haar nu niet kan steunen, dat vind ik jammer.”

geen woorden, maar daden

worden door 'martelaars' enzovoorts. „Onze mensen worden tot het uiterste voorbereid op wat ze mee kunnen maken”, vertelt luitenant-kolonel Van den Broek. „Om te beginnen krijgen ze een jaar basistraining. Tot ze op het niveau zijn dat ze een missiegerichte training in kunnen.”

De Zeeuwen die begin maart - om veiligheidsredenen wil Van den Broek de exacte datum niet noemen - op het vliegtuig stappen, hebben er bijna twee jaar intensieve training op zitten.

Het eerste jaar worden 'basismilitaire vaardigheden' geleerd om te kunnen overleven in het gevechtveld, zowel als individu als met een groep. „Schieten, schuilen, zelfhulp en kameradenhulp, versterking van de conditie, dat soort dingen.” Gaandeweg wordt steeds meer het accent gelegd op samenwerking, communicatie en coördinatie. Het jaar wordt besloten met een grootschalige praktijkoefening. Dan komt de missiegerichte opleiding. „Voor Uruzgan betekent dat lesweken met onder meer gesprekstechnieken, Afghaanse geschiedenis en cultuur, de respectvolle omgang met de inwoners van het land, oorlogsrecht. We maken in rollenspel gebruik van gevluchte Afghanen die hier tolk zijn. Theorie en praktijk wisselen elkaar af, waarbij fysieke training een belangrijk onderdeel blijft. De schietvaardigheid wordt getest met allerlei wapensystemen, er wordt met scherp op doelen geschoten. Daarnaast gaan we inzoomen op de inzet in specifieke situaties.”

Tijdens de 'Reek-week' (naar de plaats waar deze oefening zich afspeelt) zijn de manschappen dagelijks met vier scenario's geconfronteerd. „Variërend van: 'Je loopt op een weg waar explosieven verborgen kunnen zijn. Zoek en vind ze maar.' Tot

en met een 'post-strike-onderzoek', waarbij je naar een plek toe moet waar iets gebeurd is, met alle problemen van dien. Met oefengewonden en doden en noem maar op.” De lichte die nu wordt uitgezonden blijft - bij ongewijzigd beleid - tot augustus 2010.

Er komen nu veel 'non governmental organisations' (ngo's, onafhankelijke hulpverleningsorganisaties) Uruzgan in, maar een groot deel van de provincie is nog te onveilig om deze hulpverleners hun werk te laten doen. Op plaatsen waar de veiligheidssituatie het nog niet toelaat nemen Nederlandse militairen (verzameld in Provincial Reconstruction Teams of wederopbouwteams) taken van ngo's waar.

De missie krijgt steeds meer het karakter van een opbouwmissie, verklaart luitenant-kolonel Van den Broek. „Nederland is met drie ministeries (Defensie, Ontwikkelingssamenwerking en Buitenlandse Zaken) verantwoordelijk voor de wederopbouw van de provincie Uruzgan. De wederopbouw steunt op de '3D'-peilers: defensie, diplomacy en development. We werken aan een veilige rechtsstaat, met een goede infrastructuur, goed onderwijs en medische zorg en handel. Aan een goed functionerende maatschappij, dus. Defensie heeft nog steeds het grootste aandeel, vanwege de veiligheidssituatie in het land. Maar het aandeel van de andere twee ministeries is steeds groter geworden. Je ziet het ook aan de samenstelling van de wederopbouwteams. In het begin waren het bijna puur militaire clubs, met een enkele burger ertussen. Nu is bijna de helft burgerpersoneel. De baas is een burger, zijn baas is ook een burger. Dat zegt wel iets.”

Uit en thuis

► Er zijn twee hoofdlocaties in Uruzgan: **Tarin Kowt** (Kamp Holland of kortweg TK) en **Deh Rahwod** (Camp Hadrian of DRW). Daarnaast wordt geopereerd vanuit vooruitgeschoven posten, 'forward operating bases'.

► Operaties vinden plaats in 'combined arms teams' (cat's) waarin verschillende disciplines samenwerken: het 'provincial reconstruction team' (prt) dat voor de wederopbouw zorgt, medici, mensen die luchtsteun kunnen aanvragen, de 'gevechtjongens' van de infanterie die de veiligheid bewaken en de genie, die zorgt dat de route vrij is van explosieven.

Zeeuwen in Uruzgan

► Sinds augustus 2006 is Nederland op voorspraak van de internationale gemeenschap betrokken bij de derde fase van de **Isaf-missie in Zuid-Afghanistan**.

► De International Security Assistance Force (Isaf) ondersteunt de Afghaanse regering bij het handhaven van de **veiligheid**. Daarnaast zijn de militairen op verschillende manieren betrokken bij de **wederopbouw**.

► De last van de missie wordt verdeeld over de **drie gevechtsbrigades** die de Nederlandse Landmacht anno 2010 nog telt (13 Gemechaniseerde Brigade uit Oirschot, 11 Luchtmobiele Brigade uit Schaarsbergen en 43 Gemechaniseerde Brigade uit Havelte).

► Buiten die gevechtsbrigades zijn ook **specialistische eenheden** van alle krijgsmachtdelen bij de missie betrokken.

► Wisselingen worden 'rotaties' genoemd. Sinds het begin van de missie is 'Oirschot' (**13 Gemechaniseerde Brigade**) verscheidene malen hofleverancier geweest. De moedereenheid van 41 Pantsergenieebataljon omvat ruim 3000 militairen en burgers, onder wie **150 Zeeuwen**.

► De lichte die nu wordt uitgezonden wordt omschreven is de **Task Force Eenheden 12** of TFE12 - het is 'rotatie 12' van de missie.

► TFE12 begint in maart en duurt - bij ongewijzigd politiek beleid - tot augustus 2010. Daarna volgt een zogenaamde **redeployment-operatie**, bedoeld om de middelen die niet worden overgedragen aan andere landen, en die van strategisch belang zijn, terug te halen. De mannen die dit gaan uitvoeren worden momenteel getraind Voor 41 Pantsergenieebataljon is 'TFE 12' de zesde rotatie dat het genisten levert.

► Het grootste aandeel levert de 412 Pagnie ofwel de **Zwijnencompagnie**, genoemd naar de mascotte.